

[Poul Schlüter.]

sættelse af finanslovsforslaget erkendt, at importafgiften betyder udløsning af en juli-dyrtidsportion; det drejer sig altså om en belastning alene på statsbudgettet i størrelsen 625 mill. kr. Hertil kommer, hvad det betyder for samfundet i form af omkostningsbelastning for kommuner og arbejdspladser.

Det næste var, at man på finanslovsforslaget afsatte en meget stor reserve til ny lovgivning på 750 mill. kr. Man må erkende, at disse to ting ikke er tegn på, at regeringen er særlig bekymret for omkostningsudviklingen. Vi har i fjor kunnet glæde os over ret beherskede prisstigninger i det danske samfund. Vi lå i midten af denne sommer på 16. pladsen i OECD-opgørelsen over OECD-landenes prisstigningsbevægelse, men vi skulle gerne holde os dernede og ikke igen komme tilbage på den 2. plads, som vi havde i OECD-gruppen, da den forrige socialdemokratiske regering gennemførte sin devaluering i 1967.

Indkomstpolitik er jo ikke noget, som er opfundet af politikerne. Nødvendigheden af og behovet for indkomstpolitik er påvist af en lang række sagkyndige økonomer. Nu siger økonomiministeren, at vi skal have et kapitalmarkedsråd, og at det nok kan løse opgaver af den karakter, vi mente at et særligt kontaktorgan var nødvendigt for at klare. Jeg synes, det er indlysende, at de opgaver, som skal løses af et kontaktorgan, umuligt kan løses af kapitalmarkedsrådet, om hvilket vi i øvrigt ikke ved ret meget — eller man skulle måske hellere sige: om hvilket vi ved så forfærdelig meget forskelligt. Vi har tidligere hørt redegørelser om, hvad det råd skulle beskæftige sig med, og jeg forstår i dag, at det også skal kunne tage sig af ting af den karakter, som er omhandlet i vort forslag. Det bliver mere og mere forvildet, hvad det egentlig skal. Det økonomiske råd kan heller ikke løse disse opgaver; hverken det økonomiske råd eller kapitalmarkedsrådet kan.

I øvrigt ved vi, hvad vismændene mener, for vismændene hører til i kredsen af sagkyndige, som har påvist nødvendigheden af at føre en bevidst politik imod omkostningsstigninger og for koordineret indkomstpolitik. Man siger det så sent som i rapporten fra april 1971. Her hedder det i slutningen:

„Mulighederne for ændring af indkomstforhandlingernes form og indhold hænger imidlertid sammen med holdningen til samkøringsproblematikken. . . . Hidtil er samkøringen sket ved indledende konsultationer mellem staten og parterne på det private arbejdsmarked i forhandlingernes indledende faser.“

Vismændene påviser i øvrigt, at indkomstpolitik er forudsætningen for at holde omkostningerne nede.

Jeg vil også gerne minde om, hvad en så anset økonom og tidligere politiker som professor Thorkil Kristensen har sagt om disse problemer. Han siger i et interview med Ekstra Bladet den 7. august 1971:

„Det er givet, at et langt snævrere samarbejde mellem regeringen og arbejdsmarkedets parter er nødvendigt. Måske burde man ligefrem lave et stående kontaktorgan. Det forekommer mig meningsløst, at de to grupper, som tilsammen bestemmer landets økonomiske udvikling, politikerne og arbejdsmarkedets parter, ser så lidt til hinanden.“

Det tror jeg han har ganske ret i.

Indkomstpolitiske bestræbelser bliver måske nok mødt med en vis traditionel mistænksomhed fra lønmodtagerside. Alle kender jo den umiddelbare, men til gengæld kortvarige glæde, som er forbundet med at have pristalsregulerede sedler i lønningsposen. Men når det kommer til stykket, tror jeg økonomiministeren vil erkende, at ingen gruppe mere end lønmodtagerne er interesseret i stabile priser, og det har sin forklaring i, at selv om vi har dyrtidsregulering, bliver lønmodtagernes lønninger altid først reguleret efter, at prisstigningerne er konstateret. Dækningen er aldrig øjeblikkelig og fuldstændig. Der er måske andre grupper i samfundet, som kan have glæde af inflationen, men lønmodtagerne har det i alt fald ikke, og stabile priser er nok også den vigtigste forudsætning for at fastholde en høj beskæftigelse.

Når ministeren siger, at det da vist alene er afdæmpning af lønstigningerne, det konservative folkeparti interesserer sig for, kunne det næsten tyde på, at ministeren ikke kan have læst bemærkningerne til forslaget eller fremsættelsen, for heri siges ganske tydeligt, at dette her drejer sig om langt, langt mere end blot lønfastsættelsen. Det synes